

Gianfranco Calligarich

Abisuri personale

Traducere din limba italiană
de Cerasela Barbone

POLIROM
2022

Cuprins

PARTEA ÎNTÎI

1. Dincoace de riu 11
2. Arome de cafea 27
3. Swinging London..... 41
4. Dulăi credincioși 58

PARTEA A DOUA

1. Reveniri în piață 79
2. Marele Gong..... 97
3. Vînt puternic..... 110

PARTEA A TREIA

1. Al patrulea element..... 133
2. Noaptea din Benghazi..... 149
3. Dosarul Londonez 157

PARTEA A PATRA

1. Dincolo de *ramblas* 179
2. A treia ipoteză..... 202
3. Dincolo de riu..... 225

* * *

Deci așa au stat lucrurile peste noapte. Fără sfaturi pentru oaspete nici din partea lui, nici din partea nopții înseși, așa cum a putut verifica dimineța, cînd s-a dus, cum făcea întotdeauna, să bea prima cafea a zilei pe terasă. Și, da, l-a găsit pe oaspetele lui, ca întotdeauna, printre fotoliile de răchită, cu obișnuitul teanc de hirtii pe genunchi și cu aceeași privire eroică de peste noapte, doar că de data asta îndreptată nu spre el, ci spre cupolă.

Dimineță peste acoperișuri, dimineță pretutindeni. Iar pe crucea cupolei, un pescăruș scrutînd cerul din jur cu tresăriri scurte și mecanice ale capului. Parcă studiînd cum o să fie ziua și respingînd din cînd în cînd asalturile altor pescăruși ce încercau să se cocoațe și ei pe cruce. Era de înțeles. Pescărușul de pe cruce își cucerise un punct de observație bun și intenționa să și-l păstreze. Apoi, brusc, fără a mai fi atacat de ceilalți pescăruși, de parcă aflase suficient despre ziua aceea, și-a deschis aripile și s-a avîntat spre bucata de cer dinspre rîu.

A stat și l-a privit cum dispare dincolo de poduri. Apoi și-a terminat cafeaua, a intrat înapoi în bucătărie și, odată ceașca spălată sub jetul de apă și pusă la uscat pe chiuvetă, a ieșit din casă. Întorcînd spatele vîntului puternic stîrnit de revenirea ei.

Și dispărînd din vedere aproximativ o săptămînă, așa cum am putut să constat în zilele care au urmat. Căci în zilele care au urmat nu am mai putut da de

Partenerul meu Baricadat nici la Timpul regăsit, nici în piață. Fapt care, în ce mă privea, a avut pînă la urmă un singur rezultat. Acela de a mă transforma în singurul martor al asediului declanșat de oaspetele lui la Ciudad de México.

Din tranșeele mesei mele de la Caffè coi Portici, ca să zicem așa.

* * *

Odată depășită surpriza de a-i vedea venind prima oară împreună la Caffè coi Portici, am putut urmări evoluția asediului oaspetelui meu asupra acelui Ciudad de México al lui în toate fazele sale, fără ca ei s-o știe, așteptînd să culeg detaliile de la Santandrea, aflat dincolo de tejgheaua de la Timpul regăsit. Și mulțumindu-mă între timp cu ce vedeam. Doi oameni apăruiți de sub încrengătura porticurilor, care veneau în fiecare seară să aducă la masa mea stranietatea lor consistentă. Ea, așezată la masă, retrasă în bronzul ei, cu părul strîns necruțător la ceafă și privirea ostilă a unei turiste de-acum dezinteresate de spectacolul pieței. Iar el, semănînd într-adevăr cu un mercenar instalat în fața zidurilor ei – asta și din cauza vestimentației paramilitare. Tăcut. Cu privirea încrîncenată a tuturor îndrăgostiților respinși.

Poate că tocmai din cauza privirii lui crîncene – sursa unui anumit interes pentru mine, cel închis, în fond, alături de el în aceeași cutie – mi-am dat seama cu oarecare întîrziere de principalul efect avut asupra

ei, în afară de părul fluturat pe spate de vîntul puternic pe care îl stîrnise ea însăși la revenirea în piață. Totala dispariție a zîmbetului ei zeflemitor, pentru că. Zîmbetul ei zeflemitor fusese parcă fărîmițat definitiv de încercările ei inutile de relansare a partidei cu Partenerul meu Baricadat. O dispariție care făcea din ea o persoană complet diferită de cea care fusese dintotdeauna. Mută, ostilă, lipsită de orice chef de a lansa provocări aproapelui ei și cufundată doar în încăpățînata așteptare a cuiva care, într-o seară sau alta, ar trebui în cele din urmă să apară sub încrengătura porticurilor.

Așa stătea ea în serile respective la masa de sub porticuri. Seară de seară. Într-o stăruitoare și dură așteptare a Partenerului meu Baricadat, deci complet nepăsătoare atît față de mine, cît și față de asediatorul instalat în fața zidurilor ei. Unde el elabora strategii deraiate de cucerire, după cum am putut verifica în a treia sau a patra seară a asediului lui.

Cu intrarea în scenă a unui nou element, nu întru totul secundar în poveste. Idolul Aztec.

Sosiseră toți trei în a treia sau a patra seară. Precedați de o mică agitație sub porticuri, care s-a putut lămuri doar în momentul apropierii lor și dacă priveai înspre pavaj. Pentru că acolo avansa printre celelalte mese motivul agitației. La cîteva palme deasupra plăcilor de marmură din pavajul porticurilor. Suportînd cu resemnare atavică atît strigătele de admirație și mîinile întinse de la mese în încercarea de a-l mîngîia, cît și lesa care, pornind de la zgardă, îl lega de proprietarul lui paramilitar. Pentru că, oricum ai lua-o, în cele din urmă

despre asta era vorba. Un câine. Și, în cazul de față, unul din exemplarele nobile ieșite din acele canise de lux exclusiviste ca lojile masonice, ce modelau aristocratic un caracter pentru a rămâne indiferent la toată lumea din jur, fie ea umană sau canină.

Cît despre înfățișarea lui, pe lângă faptul că era garnisit în pliurile flasce cu o pelerină de păr maroniu de două ori mai mare decît talia lui, etala niște fălci și urechi asemănătoare cu două berete moi, un nas mare ca un cartof de expoziție și ochi mici, roșii, injectați cu sînge și compasiune.

În concluzie, un fel de Idol Aztec zbîrcit, smuls din templele umbroase de piatră din îndepărtate și pustii cîmpii bolovănoase ca să fie cărat în lesă într-o lume nefamiliară și zgomotoasă, pe care s-o scruteze de la nivelul pavajului cu toată jalea necesară. Așa era câinele acela. Un fel de martor retras, compătimitor, cu ochi sîngerii, al vieții oamenilor, care, în orice caz, făcea incontestabil senzație. Achiziția lui presupunea să-ți deschizi portofelul cu siguranță mult mai larg decît era necesar să strecuri înăuntru două degete.

Așa că nu puteai să nu te întrebi care să fie motivul pentru care un tip atît de zgîrcit în privința propriei dotări cu ceea-ce-contează, cum era stăpînul lui, a acceptat o asemenea cheltuială. Dar era de ajuns să remarci cum îl ținea în lesă – de parcă la celălalt capăt nu era doar un câine, ci un fel de seif placid și auto-propulsat, cu patru labe, destinat să radieze prestigiu asupra oricui l-ar deține – ca să înțelegi cum era considerat câinele respectiv. O încercare sîngeroasă economic

de a se ridica la înălțimea ei, dacă nu în plan financiar, cel puțin în cel al statutului social. O investiție. Un fel de cal troian introdus între zidurile cetății propriului său Ciudad de México. Așa era, în esență, câinele acela.

Stratagemă oricum tragic de ineficientă, judecând după atitudinea ei. Care – de la o seară la alta tot mai enervată de procesiunile pe care le stârnea câinele la masa lor – nu-i acorda mai multă atenție decât îi acorda stăpînului. Cu un singur rezultat consistent. O asemenea intensificare a încrîncenării din privirea lui, încît făcea ca fișia subțire de piele ce îl unea de investiția lui să pară o lesă cu două capete.

Deci așa arăta situația în acel asediu. Un impas. Cel puțin pînă la rezolvarea lui neprevăzută și necalculată, care a ajuns să se petreacă în seara cînd – aproape materializat de stăruința așteptării ei – Partenerul meu Baricadat și-a făcut din nou apariția sub porticuri. Mai întii răsărind calm din mulțime și apoi luîndu-și un scaun și așezîndu-se și el la masă. În tăcere. Ca să schimbe cu ea privirea dură a doi adversari al căror scop e să-și dispute dreptul mutual de a sta sub acele porticuri. Așa era el la revenirea de după săptămîna aceea de dispariție totală. Un soi de pescăruș greoi care, după ce dispăruse dincolo de poduri în bătaia vîntului puternic al reapariției ei, a decis să se întoarcă pe crucea lui, hotărît să înfrunte realitatea zilei, oricum ar fi arătat ea.

Fără nici o întrerupere a tăcerii apăsătoare deja instalate la masă cînd apăruse el. Doar o intensificare evidentă a tensiunii deja acumulate treptat în serile

precedente și pe care oricine cunoștea starea de fapt – inutilul asediu al oaspetelui lui asupra aceluși Ciudad de México și stăruitoarea ei așteptare – nu putea să n-o simtă prevestitoare de evenimente care, mai devreme sau mai târziu, trebuiau oricum să se întâmple. Ar fi fost ca și cum ai fi pretins ca norii grei care se adunau seară de seară pe cerul de deasupra pieței, ajungînd să scurgă pe pavaj cîteva picături de ploaie grele și solitare, să nu-și golească în cele din urmă încărcătura într-un soi de rătăială argintie irepresibilă și de nestăvilit – aceea fusese cumva impresia creată la masă în serile precedente.

Desigur, se înțelege că n-a existat nici un eveniment atît de liric descris care să descătușeze tensiunea de la masă, dată fiind și seara complet lipsită de nori, dar a fost ceva, în ansamblu nu mai puțin improbabil decît o furtună din senin. Adică o reușită a asediului oaspetelui asupra aceluși Ciudad de México, pe care nici un parior nu ar fi crezut că o poate găsi pe vreun talon de joc.

Intrarea neprevăzută, furtunoasă, pe care nimeni n-ar fi mizat vreodată, a mercenarului deraiat în Ciudad de México.

* * *

Pînă și azi – aici, pe litoral, cu meditațiile mele antropologice – mi-ar fi greu să spun ce a determinat ieșirea furtunoasă a oaspetelui. Poate un masochism înscris în genele sale de Sfînt Sebastian avid de săgeți.